

3. szám.

Január 20-án 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Tallerossy Zebulon a választóihoz

azon kérdésre, hogy ugyan mi dolga van az országgyűlésen?

Méltóztat interpellálni,
 Miből szokott dolgunk állni? —
 — Fogok híven referálni
 Kell nekem verificálni,
 Debattálni, inquirálni,
 Praenotálni, judicálni,
 Inquisitiót exmittálni,
 Petitiót pertractálni,
 Commissiót informálni,
 Documentát visitálni
 Refutálni, absolválni,
 Nagy sessiókat praestálni,
 Galleriát criticálni,
 Votisálni, ballotálni,
 Hol leülni, hol felállni,

Acclamálni, reclamálni,
 Oppugnálni, repugnálni.
 Applaudálni, protestálni,
 Protocolt authenticálni,
 Kérni actát praelegálni,
 Az alatt dispareálni,
 Buffetben praesideálni,
 Gelatinót adnectálni,
 Marasquint ingremiálni,
 Festumokat respectálni,
 Clubban sokat intriquálni,
 Diurnumot acquittálni,
 Állni, szállni, válni, mállni,
 Tessék most felcalculálni,
 Mit tesz: ennek mind helyt állni?

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Vigihetetlen halakra irzem magamat lekötö-
lezve Dényezsi Eduard képviselő barátom iran-
ta, a miirt országgyűlisen fölfedezte, hogy husz
ezer hold föld competens quantum, a mi kipvi-
selőnil nemzet bizodalmat megirdemli. Így leg-
alab in izs tudok, hogy hét szilvafa birtokom
melet hanyadik ezered riszt reprezentalok nem-
zet bizodalmanak? Remilek, hogy ezen ország-
gyűlisen meg lesz csinyalva törvény az iranta,
hogy jövendőre országgyűlisen izs akipen ada-
sanak szavazatok, mikipen riszvinyes tarsasa-
gokban: banknal is hitelintizetnil, *actiak szerint*;
— iteneg izs, majd a kinek van husz ezer hold
fölgye, lesz husz szavazatya; ha van csak ezer
hold, van csak egy szavazat: tiznek együt, ha
van ezer hold, kap egy *collectiv szavazatot*; gyüt-
ment proletar, irkafirka ujsagi, kinek nincs
holdja földben, csak földje van holdban, kap se-
mit: kapja csak votum consultativumot.

Ez így igasag!

Adig izs pedig hasznalok azt az egy tized-
risz szavazatomat, hogy előadjak korszerü indit-
vanyt új képviselő házra nizve.

Mert hogy igen nagy baj van elnöknek
szolnok urakal, kik nem akarjak elhalgatnyi, is
ülnök urakal, kik nem akarjak ülve maranyi,
vagy felalanyi teczis szerint.

Ere nizve egy igen czilszerü masineriat in-
ditvanyozni batorkodok.

Volna ez semi egyib, mint egy klavikordi-
um, (klavier, fortepiano, orgona) negyvenkit oc-
tavara, melynek klavisai vagynak jegyzök előtt.
Minden bilentyura felirva egy képviselő neve;

is azutan minden bilentyutul menve két drot ile-
tő képviselő ülise ala. Minden képviselőnek két
hegyes szeg a talpaba, egy meg az ülisibe volna
alkalmazva. Magneticus vilanydrot azutan, mi-
kor jegyző megnyomja egyik bilentyut, illető
kiviselőt felalit ülisibül, is kinyszerit, hogy
agyon hangot; ha nagyon soka discouralya, akor
jegyző másik bilentyut megnyom, két szeg bele-
megy szolnok ur talpaba, is akor az aztan leül.
Ha eezere sokan larmaznak, akor jegyzök nygy
kézre klavirozhatnak elcsendesitő zongoran. Ere
talalmanyra kirni fogok magamnak patentet.

Nem elmulaszthatom azirt izs különösen ki-
emelni nagysagos Eduard képviselő barátom ura-
mat, hogy különbsiget felalította országgyűlisen
vin aszonyok is fiatal aszonyok között. Mert va-
loban nem minden dolog al egyformakipen a ke-
tőre nizve. Maguk törvényhozo urak izs sokal
örömesteb niznek karzatokon fiatal kisaszonyka-
kat, mint tisztas gardedamaikat; hat mig tör-
vény hogyan ne tene különbsiget ifjaszony is
vinaszony között. Azirt nagyon jól tete ország-
gyűlis, hogy Eduard barátom inditvanyara ki-
küldöte vizsgalatot Marmarosba az irant, hogy
vin aszony volt-e, a ki tanubizonysagot beata,
vagy fiatal menyecske; is in megvarok kiküldöt
inquisitortul, hogy elhoza anak fotografiajat izs,
a mi ki fog osztatni képviselők között, hogy lat-
hasunk azt izs, hogy *szip volt-e vagy nem?* Mert
szip aszonynak sokal töbet elhiszünk, mint a nem
szipnek. Ez al. Kirem eszt izs döntvinyek közü
besoroztatnyi Honba.

Alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Deák Ferencz adomák.

XXIV.

Mingyárt az 1850-ik évben történt, hogy
X. — vármegye új főispánt kapott. — Az az,
hogy nem tudni azt, főispán volt-e, Comitatsvor-
stand volt-e? anynyi bizonyos, hogy valami főfő
vármegye director volt, a kinek hatalma van sok
példányban leiratni azt, a mi eszébe jut.

Mint mindenütt, úgy X. vármegyében is
vannak szilárd meggyőződésű hazafiak, a kik azt
tartják, hogy ha már a Mikulás új krampuszt

hozott, azt szivesen kell fogadni; s ha már egy-
szer valaki főispán, ha tollas sapópában jár is,
az nem maradhat meggratulalatlan; tehát depu-
tatiót kell hozzá küldeni.

Persze, az nagyon nehezen ment, mert tíz
ember közül, a kit mint bizonyosat felszólítottak,
kilencznek esodalatos módon fájt a lába,
hogy nem tudott rá esizmát húzni, s míg a szük-
séges számot összsetoborzották, szép idő eltelt
bele. De csak még is összsetoborzották.

A deputatió tagjai azután valami nagy mes-
terséggel útlevelekre is tettek szert a közel szék-

városig teendő expeditió végett; sőt nagy befo-lyásu protectió útján még *waffenpaszt* is kaptak, ad hoc felkötendő díszkardokra nézve, s így megindultak, a közönség különnemű áldás és szerencse kívánatai között a székváros felé.

Ott már a vámnál elszedték passusaikat, megvizitálták a táskáikat és dohányzsacszkóikat, s utasíták másnap reggelre a politzeibureauban leendő megjelenésre. Másnap reggel be is rukkoltak, elvezetteték magukat a vendéglői szolgálával, s annak a protectiója mellett korábban beocsátatának a büróba, mint a többi kinn ácsorgó vándorlólegények és tolonczok, a holott is egy mérges úr kegyetlenül kikérdezé tőlük: mi nevük, hol laknak, miért jöttek? meddig maradnak itt? Az urak mindenre híven megfelele-tek, és feleleteik a rendőrfőnök által összehason- litott útlevellel csodálatosan megegyezőknék találtataak. Csupán a Zweck der Reise látszott előtte kissé gyanúsának, azonban ez úttal mégis csak fölmenté őket a további examen alól, s bis auf weiteres elbocsátá színe elől.

A deputatió, hogy igaz járatban lételet be- bizonyítsa; a rendőrszobában ácsorgó szolgálk egyikét kérte föl, hogy szíveskedjék őket, illen- dő remuneratió fejében elvezetni ő excellentiája lakásáig. Tudja-e, hol lakik ő excellentiája? No de micsoda kérdés? Rendőrszolga, aztán ne tud- ná, hogy hol lakik ő excellentiája?

Egyenesen odavezette őket hozzá. Ő ment elől, a kardos, sarkantyús urak utána.

A deputatió egy szűk emeletes házhoz ve- zetteték, abból egy szűk kapun át egy szűk ud- varba, onnan egy szűk csigalépcsőre, a mely végződött egy szűk folyosón, s onnan egy szűk ajtón át betolaték egy keskeny szobába. Itt la- kik ő excellentiája.

A deputatió szónoka elől lépett be, de a de- putatió mind nem fért be, a vége már csak a csigalépcsőn végezhetette tisztelkedését.

A szónok egy telepipázott kis szobácska mélyéből egy tisztos ősz férfiút látott maga felé jönni, kinek akkor is szájában volt a csibuk, s ki aranygalléru molnárszin kabátot hordott; s ki aranyon katonásan viselte magát. Azonban a szó- nok gondolá magában, hogy ez talán a várme- gye directorok legújabb uniformisa, s annál fog- va rázendíté az otthon jól betanult dikezió kacs- karingós frázisait, el is mondá végig, egy csepp belesülés nélkül; a deputatió rá is zendíté az „éljen“-t.

A megtisztelt uraság erre igen nyájasan és röviden felele *németül*, mondván:

— Én ugyan az előadottakból egy szót sem értettem, hanem úgy veszem ki, hogy uraságtok engemet felköszönteni jött. Igaz, hogy én elszánt katona voltam, s A. várát védelmeztem, míg proviant és municzió el nem fogyott, s hogy önök irántam ezért elismeréssel vannak, azt csak nagyra becsülhetem. Tessék leülni.

A tisztelt deputatió azonban, részint azért, mert nem volt hova, részint meg másért, ipar- kodott mentül hamarabb lejutni a csigalépcsőn. Nem szóltak azok többet senkinek, egymásnak sem; befogattak, vágattak, a hány, annyifelé, s iparkodtak magukat kiki internálni a faluja mélységes fenekébe, s talán soha se is referáltak volna arról, hogy milyen szépen felköszöntötték ők a főispán helyett A. vára nyugalmazott tábor- nokát, ha maga a tábornok nevetve el nem be- szélte volna a quiproquo; — ki nagyon jól tu- dott magyarul, csak nem akarta a jámbor depu- tatiót megszégyeníteni azzal, hogy ezt nekik fel- fedezze.

XXV.

A választás helyéről haza érkező megválasz- tott képviselő ünnepélyes elfogadása, elhatároz- tatván, a szónokul felkért X. a városház egyik oldal termében magára hagyaték, hogy gondol- kozzék.

Ez alatt gyorsan híre futamodik, hogy a követ a város alatt van, — a nép tömegekben nyomul a város vége felé, — a választók serege is megérkezik, de a szónok, az ünnepély hőse nincs sehol. —

Később tűnt ki, hogy a villám sebességgel rendezett fogadási ünnepélyhez a városháztól is mindenki eltakarodván, bezárták a gondolkodó szónokot, s csak akkor szabadulhatott ki, midőn a szónoklatra már szükség nem volt.

Felsülés.

Csök — komator — volt J. . on; ettek, ittak ősi szokás szerint. A koma engedelmet kért a hazamenetre, mivel dolga volna. „Jól van komám uram, csak azután, ha dolgát végzi, tessék visszajönni.“ A hátramaradt ven- dégek bácskai szokás szerint becsiptek. Egyszer nagy ropogás támad, és a koma tölt zsákkal az asztalra poty- tyan. „A vér nem tagadhatja meg magát;“ a koma nem ment haza, hanem füstölt húsert a padlásra, és a mint zsákba rázta, a rozzant padlás leszakadt koma és zsák- kal együtt.

A lefátyolozott jövendő.

Zebulon. Óh gyönyörű szép jövendőbeli menyasszony, te szép jövendő, jer, hadd lássalak meg téged. Engedd ez irigy fátyolt felemelnem! Óh minő gyönyörű termet! minő sokat ígérő alak! Engedd még arcodat is meglátnom; szép jövendőbelim.

Egy falusi leánynak.

Nos, mint vagy leánykám én szelid virágom?
Tudsz-e még merengni fényes holdvilágon?
Előtted lebeg-e még halovány arcom,
Mikor minden alszik, mikor én is alszom.

Kerti kis lugasban meg van-e a vén fa?
Virúl-e a szekfű, meg a fodorménta?
Nem kopott-e még el a kis rigó nyelve,
Sok unalmas nótát végig énekelve?

Míveled-e kerted, dicséred-e fenyven?
Tudod arra mondám, hogy az az én mennyem.

Akkor menyország volt, most tán kopáron áll.
Akkor tied voltam, vagyok szabadon már.

Tinka jár-e hozzád unalmas estéken,
Kap-e még a csipkén, gyöngysoron, festéken?
Lebeg-e még vállán czifra magyar mente?
Hát a szöszke irnok ott van-e, elment-e?

Az a kerekképű szobalány a Borka,
Ki neked szerelmes leveleim hordta,
Merre vette utját, melyik világgrésznek?
Hát a vén kertésznő az a pletykafészek?

A lefátyolozott jövődő.

H Ú H!

Ott van-e apádnál Elemér az ispán,
Kinek lelke — mint ő mondta vala — kristály.
Megesipkedi-e még rózsza-piros képed,
Mond-e még sok bókot, mond-e még sok szépet?

Jár-e még hozzátok a jáger a Makszi?
Meg volt-e már rég a „hétországos“ lakzi?
Eljár-e vadászni és sok bakot lövé,
Krinolindó tévén madárijesztővé? . . .

Mesélget-e még a vén huszár a János?
Jár-e még hozzátok kapitány ulánus?
Meg van-e az album, melybe képem állott,
Vagy azóta régen szerteséjjel mállott?

Ha széjjel szakadt is ne búsulj miatta,
Látod úgy se búsul az se a ki adta:
Csak merengj és hidd hogy fölkeres még lelke,
És ne tudd, hogy nálad szebb virágra leltem.

Bor Ivó.

Tekinthetes ujság író úr!

A mútkor bekhüdtem az én Khobi fiamat a várusbó mindenféle bevásární valúérth, mikhor oszthán haza gyütt, akhor elüvett egy darab sajtót, mondom, júkhora darab sajtót, azthán az a sajt bele vüth thakhargatva szép khépes phapirusba, ara phapirusra rá vüth phingáva egy khakas, az phedig rajta üt egy olyan hódvilágon, a meliknek vút fharka is. Nézegethük mindenfhelü, egyszer cshak észre veszem alá írva az én kedves baráthomnak Ábrahám khocsmárusnak nevéjét. — Gott iber die welth! az én khedves Ábrahám baráthombú czájthung írú leth! Elúvasthuk fhiamma, a Khobiva; egy szóig igaz vóth mind, a mit írth, az én khedves baráthom Ábrahám.

Mosth má hát én is megpróbálok, irokh én is az újshágba, le irom mind hogy mi thörthint a naphokban velem, magammal.

— Khaptham a minap a várusbú, a phóstárú egy recezphisztet, iphen e száz phöngő forinthrú szóth az a recezphiszt; fogtham magamat, oszthán a thullat, oda írtham a nevemet a recezphisztre, bevithem a phostáshú, mondtham:

— Nü, phostás úr ithh a száz phöngölös recezphiszt; má alá is írtham.“

A phosthás ur oljan nagy bhajuszu ember vüth, rá nízeth mind a khét szemivel egyszerre, azthán ujan mirgesen khérü thülem: „hát ismerem én khendet? nem ismerem én magát, soha sem láttham még furmáját sem, azthán még is azt akharja, hogy én ki adjak magának egy száz phüngölös levelet?

— Um gottes willn! hát mosthan én megint visza mennyek uan messzhire? oszthán csak azérth, hogy a bíró uram a phöcséthtyit oda nyomja?

— Hát ithh helyben nincs valami ismeröse, a khi oda írná a nevit a magáé mellé?

— Ah waj! mosth gyüth eszembe, hogy a thekinthetes actuarius úr ismer engem, és igen jó baráth az thülem.

— Menthem mingyá hozzá, alá is írtha a nevith, hogy „látham“ Igen szhipen megkhöszönthem nekhi, és már menni akbartham, mikhor rák khiát oan nagyun mintha luptham vána thüle valamit.

— Hát hová mész zsidó? — sogt er, — fhizess khét phöngüth, addig nem misz ee! én hiába nem irkhálok nekhed, ha nem fizetsz, khi thürülöm a nevem!

— Gerechter Gott! khét phöngüth, thiz bethüért, (egy bethü két hathosba kherüt vána.) — khirem legyen irgalommal, eszth én nem tehetem!

— „Ha nem teheted, hát én sem tehetem.“

Azzal elvetthe a recezphisztet, fogtha a thullát,

khöröszthü khacsú huszkhodta, a mit írth. Elkheseredi-semben újra ementhem a phostás úrhoz, — ahhoz a nagy bhajuszuhoz, — megkhirdenyi, hogy most mi thévö legyek?

A phostás megnizthe a recezphisztet, láttha, hogy ki van thürüve a név, nagyon nevethe, mikhor elmondtham, mien bajba vagyok, oszthán elővetthe a phizes levelet, azt mondtha: „már most láthom, hogy ismeri az actuarius úr,“ oda adtha a levelet, aszthán had er klacht! Azt mondtha „no most láthom *milyen jó baráth az thüled.*

No én mosth má nem érthem a phosthás urath, hogy mér thudott oan nagyunk nevetni az én bajomon, de az actuarius urath azt igen jól megérthettem, szol er gesund bleiben!

Izsák, haszonbirló.

Causerie-féle.

Mes dames! Mondhatom, Kegyetek igazán charmante egy látványt nyújtanak! Mint szeretném, ha Kegyetek mindnyájan olyan írók volnának, a kik tölem vették az első impulse-ot, a kiknek én nyakukba borúlhatnék! Még jobban szeretném, ha mindnyájoknak csak egy nyakuk volna, hogy egész francia udvariassággal egyszerre mindnyájok nyakába borúlhatnék! Quel malheur, hogy c'est impossible! én nem tudom, de nekem minden magyar hölgy tetszik, — kivált ha causerie-mon megjelen, s legkivált, ha 5 ftos helyet váltott.

Messieurs! Önök meglátszanak ütközni azon, hogy én nem magyar costume-ben jelenek meg. Fi donc! önöket Dumas és Krátky Baschik urak elkényeztették, — már most magyar embertől is azt kívánják, hogy magyar ruhában járjon! Mit szólnának erre a bécsi journalok! — En fin, én hölgyeink izléséhez appellálok.

Mes dames! Én hallottam, hogy önöknek egy arany gondolatuk jött, une idée d'or: fáklyásmenetet arrangirozni. Hisz ez valóban magnifique en superlatif! Némely absurd férfiak ugyan azt mondják: nem lehet a nagy tolongás miatt; bien, — adjanak tehát fáklyásmenetet per ax, — milyen szép lesz: „Drei Calesse hoch!“ Azt is mondják, hogy hát a fáklyák és krinolinok? ... Bah c'est une bagatelle; kölcsönözzék ki akármely ezrednek a nyélretüzött lámpásait, a milyeket zapfenstreichoknál szokás körülhordozni; a catarra a legkevesebb, — mire való a respirateur! Mikor majd „vive“-t kiáltanak, akkor épen félretolhatják.

Mes dames! Én Gyulai apothosisét: „A nők a tükörelött“ francziára fordítam; jövőre annak elszaválásával akarom Kegyeteket amuzirozni. A revoir!

Potrokoche Oucombou.

Sajtótörvény.

Az „Idők Tanuja“-nak javaslata.

1 §. A censura, megintések, sajtópörök, csupán az ellenzéki lapok számára léteznek.

2 §. A hirlap-engedélyezés joga ezentúl a káptalanokat illesse.

3 §. A szerkesztők külön szerzetet formáljanak, melybe csak az léphessen, a ki leteszi a lelki szegénység fogalmát.

4 §. Semminemű lap szerkesztője többé cautiót ne fizessen. Hanem legyen kénytelen minden olvasó cautio gyanánt 600 rénus forintot letenni. Kivételnek e törvény alól az „Idők Tanuja“, Ilméri Kiss István „Néplap“-ja és a „Pesti Hírnök“ olvasói.

5 §. Új könyveket nyomtatni egyáltalában nem szabad.

6 §. Az eddigiekből is csupán azok nyomathatók újra, melyek majd a Danielik, Medetz és Rábaparty urak által készített „Index prohibitorum librorum“-ban nem foglaltatnak. — E triumviratus fogja majd a külföldről importálható nyomtatványokat is kijelölni.

7 §. A lánczid oroszánai sajtóügyi vádlevelek befogadására alkalmazhatók teendőik.

A ki e törvény ellen vét: először 12 tulkot fizet, ha recidiváz: az „Idők Tanuja“ minden számát három —három példányban kell elolvasnia; ha így sem javul meg: anathema esto!

Uj, 2 frtos acquisitio Lügewackker ur számára.

Ime Sárközy Ferencz, óbudai nemzetgazdász (értsd gyármunkás), ki Tiszával is összeköttetésben áll (a gyárból kikerülő hajók által), (fára vésett) nyílt levelet intézett Deák Ferenczhez, melyben világosan határozatra izgatja („... határozz.“) Tehát a pártkülönbség még sem volt tengeri kigyó, sőt, úgy látszik, s titkos toborzások már is eredményre vezettek („... Utánad kelnek a hon jobbjai. . .“) Készek lehetünk számos apostasiára a Deákpártiak részéről.

Az igen nagyon szomjas huszár.

1849 első napjaiban a magyar hadsereg előőrse 12 huszár Ipolyságra érkezett, s a templom előtt sorakozott. Az áttellenlako csaplár, mint jó hazafi, egy kis uj borral kívánván megfrísíteni a vitéz huszárok hidegtől dermedező kebelét, egy hat-hét itczés korszóban vitt nekik, úgy számítva, hogy egy-egy meszely mind-egyiknek elég lesz, vagy ha épen még egyszer fordulnia kellene, egy másik korszó a hazáért meg nem árt.

A tele korszóval tehát megkínálja a sorban leg-szélső huszárt, ez pedig fogja két kézre a nyujtott italt,

s le sem veszi szájáról, valamig az egész hat itcze tartalmát le nem öblíté. A kocsmáros ezen bravour iváson úgy megijedt, hogy üres korszójával s további nagylelkűségével odább állva magát többé nem mutatta; a többi 11 huszár pedig talán még most is várja a kilátásba helyezett frísítvényt.

Adomák.

N. vármegyében a *baromvorsí* állomás üresedésbe jött, s betöltésére egy fiatal eskulapfi folyamodott. Merem recommendalni Illustrissime Domine, mond X. táblabíró a főispánhoz, a fiatal ember *nálam is házi orvos.*

A kilenczven éves, még mindig jó kedvű V. István, nyugalmazott urasági csösz, ki valamint apja nagyapja megérték, szintén meg akarja érni a 105 éves kort, szokta volt beszélni: negyven esztendeig volt nálunk F. uram tisztartó. Reggel négy órakor naponként elmentem hozzá felkölteni ő kegyelmét. Tisztartó uram fölkel, egy pohár pálinkát töltött számomra, melyet én azonnal hűségesen letöltöttem. Erre tisztartó uram ismét lefeküdt, mialatt én fölötte virasztottam, közben pedig a pálinkából még három pohárral leöblítettem. Ez így ment harmincz esztendeig napról napra, évről évre. Ekkor mondta tisztartó uram, valahára, az isten nyugtassa meg: István, úgy veszem észre, hogy *kend iszik ebből a pálinkából.*

Nemcsak mikor az egyszeri kortes így kezdte beszédét: másodsor. Az élet pedig nem egyszer kineveti a logikát. Erdélyország két tartományi gyűlésén két izben is így számláltattak a statusok: harmadsor, szászok, negyedszer oláhok. Az először, másodsor magyarok hiányozvának.

Ez már mégis csak szörnyűség! Hát Pesten kisdedevő egylet is létezik. Már ki hitte volna! Pedig úgy van.— Tessék csak elmenni a váci és Deákuteza sarkán levő boltig, ott a kirakatban ily tartalmu czédula látható:

„MEGHIVÁS

az 1866. évi januar hó 20-án, a pesti polgári lövészársulat termeiben

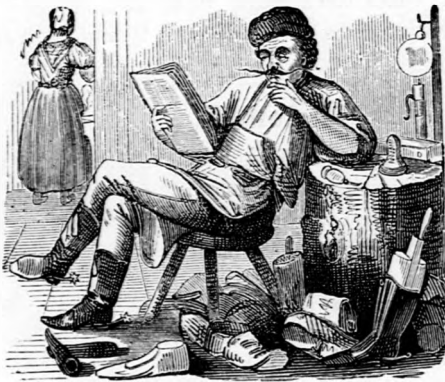
A TERÉZVÁROSI ELSŐ KISDEDEVŐ EGYLET

javára tartandó

TÁNCZVIGALOMRA.“

Aztán mondja még valaki, hogy a magyarok nem barbárok. — Kannibálok biz azok! (Csak az a szerencse, hogy első ilyféle eset!)

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Tavaly az volt a jelszó, hogy „mi várhatunk?“, most még az, hogy „nem várhatunk!“, — de még is csak várunk!

— (Hát a képviselőház a görögök ünnepein sem tart ezután ülést.) Nem ám. Ez is „titulus pihenendi,“ ha már most még majd a zsidókat is emancipálni fogják, akkor a zsidó képviselők ünnepeit is meg kell tartani. És ilyenformán lesz 52 vasárnap, 52 szombat, a mikor nem lehet ülést tartani, azonkívül három különböző új esztendő napja, 16 catholicus, 2 protestans, 37 görög, és 27 zsidó ünnepnap; summa summarum 189 ünnepnap, és így egy esztendő alatt a képviselők csak 176 ülést fognak tarthatni, a többit pedig communi consensu elünnepelik.

— Nagy megszeppenést okozott a minap a képviselő házban az elnöknek azon jelentése, hogy a posta igazgatóság a képviselők kényelmére már berendezett egy helyiséget az „új épületben.“ Valaki nagy ijedelmesen felkiáltott: „a Neugebündben?“

— Egy képviselő Budán lakik a „Debreczen városához“ címzett vendégfogadóban. Valahányszor aztán egy levele érkezik Budára, az mindig megjárta már elébb Debreczent, onnan küldték illető helyére vissza. Láttam egy olyan levelét is, mely Pestről küldtén el, Debreczenen át érkezett meg Budára.

— Az volt az elmúlt hét legfőbb kérdése, hogy készítik-e már a ministeri padokat az új ország házában? Egyik jól értesült hírlap azt a javítást hozta, hogy nem padok lesznek azok, hanem karos székek, a mikben kényelmesen lehet a ministereknek alunni. Másik helyreigazította. O kontrér! minden támla nélküli kerek székek lesznek, olyanok, mint az enyim, hogy a ministereket kényszerítsék, „mindig éber szemmel örködni.

Jött a harmadik, ez azt mondta, hogy nem lesznek semféle padok a ministerek számára, mert a ministerek csak „magas lóru!“ fognak az országgyűléssel beszélni. A negyedik bejelenté, hogy lesznek ugyan ministeri padok; de minden *tötlek* nélkül. Mig végre az ötödik megfejté a kérdést etymologice; kimutatván, hogy a min a magyar ministerium ül — a dato — az ugyan Bank, hanem hogy Ballagi szótára szerint ez nem csak azt jelenti, hogy „pad,“ hanem azt is, hogy „zátony.“

— (Miért gyilkolják olyan igen a hírlapíró fiatalok Heródest?) Csupa tiszta revangeból, mivel hogy ő is úgy gyilkoltatta Bethlehemben a — gyerekeket. —

Isztrikuez és Nasszalmieseszkul.

I. Te! Hallottad már, hogy Austriába is beütött a trichin betegség?

N. De hát mi az a trichin?

I. Azt mondják a tudósok, hogy olyan apró kis tojáscsókák, a mik a nyers húsban vannak, s a ki azokat megeszi, egyszerre olyan §§ forma férgekké válnak benne, s összefurdalják a beleit.

N. No ez is egygyel több ok arra, hogy ne együk meg egymást.

Pályázatok.

I.

A „Vasárnapi Ujság“ 1865-ik évi számában azon fölfedezés volt közölve, hogy a mult esztendő 35,536,000 másodperczből állt. Kivántatik földerítése annak, hogy a t. fölfedező hány millióval tért el a valótól? — E tárgyba vágó idegen műveket — milyen Csicseri Bors urnak Sylvesternapi elmefuttatása — alapul venni szabad. — Csak tárczairók pályázhatnak.

Jutalma: „Számító Socrates,“ elemi oskolai kézikönyv.

II.

Ugyancsak a „Vasárnapi Ujság“nak idei folyamában a 2-ik számban olvasható: „Báró Neszméry Ferencz 1772-ben látta először napvilágot, ... 1774 márcziusban pedig főhadnagyságra emelkedett.“

Kivántatik természetrajzi leírása azon vesszőparipának, melyen két éves főhadnagunk vitézkedett.

Jutalma a több izben pályakoszorúzott „Gladiator“ jól eltalált arczképe*.)

*) A „Vadász és Versenylap“ ez utóbbi pályahirdetést átvenni kéretik.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.